

Vueling-incidenten var inte antisemitism. Det var sionistisk narrativ krigföring.

Den 23 juli 2025, på Manises flygplats i Valencia, Spanien, avlägsnades cirka 50 judiska barn och tonåringar, i åldrarna 10 till 15 år, från ett Vueling Airlines-flyg till Paris. Enligt initiala rapporter från israeliska och judiska medier sjöng gruppen helt enkelt hebreiska sånger före start när de plötsligt och orättvist kastades ut. Israels minister för diasporaffärer, Amichai Chikli, kallade snabbt händelsen för ett "allvarligt antisemitiskt incident", vilket utlöste en våg av upprördhet på sionistiskt inriktade plattformar.

Men Vueling Airlines och spanska myndigheter berättade en annan historia – inte om religiös diskriminering, utan om upprepade, farliga överträdelser av luftfartssäkerhetslagar. Långt ifrån att vara ett enkelt missförstånd kring kulturellt uttryck avslöjar denna incident ett oroande mönster: det strategiska vapeniserandet av anklagelser om antisemitism för att avleda uppmärksamhet från missförhållanden, tysta kritik och förstärka en narrativ om judiskt offer, även inför trovärdiga anklagelser om rasistiskt, möjligen genocidalt beteende.

De kända fakta: störningar, sabotage och ett lagligt svar

Enligt två detaljerade uttalanden från Vueling Airlines den 24 och 25 juli ägnade sig gruppen åt vad som beskrevs som "mycket störande beteende", inklusive:

- Upprepade avbrott i den lagstadgade säkerhetsgenomgången
- Sabotage med nödutrustning, inklusive syrgasmasker och räddningsvästar
- Påstådd försök att få tillgång till en **högtryckssyrecylinder**
- Uppvisande av en "konfrontativ attityd" mot flygpersonalen

Flygbolagets besättning eskalerade situationen till cockpit, och enligt **EU-förordning CAT.GEN.MPA.105(a)(4)** – som ger kaptenen befogenhet att avlägsna varje passagerare som äventyrar säkerheten – fattades beslutet att avlägsna gruppen. **Spanska Guardia Civil** genomförde avlägsnandet.

Avgörande var att **den 21-årige ungdomslägerledaren som följde med barnen greps**, sattes i handbojor och åtalades för motstånd mot myndighet. Noterbart är att spanska myndigheter – som rutinmässigt ignorerar mindre förseelser från turister och unga passagerare – agerade med kraft och inledde formella förfaranden.

Vueling betonade att religion eller språk inte spelade någon roll i beslutet, och inga bevis har sedan dess framkommit som motsäger detta påstående.

Anklagelser om rasistiska och genocidala slagord

Oöverifierade, men vitt spridda inlägg på sociala medier och passagerarvittnesmål hävdar att gruppen inte bara sjöng hebreiska sånger – utan skanderade uttryckligen rasistiska slagord som “Död åt araber” och “Må deras byar brinna”. En passagerare hävdade att gruppen spottade på en annan resenär som uttryckte stöd för Palestina.

Om detta är ens delvis sant, utgör dessa uttalanden hatretorik. Och enligt **artikel III i folkmordskonventionen**, som Spanien är part i, är **direkt och offentligt uppmanande till folkmord** ett straffbart brott. Spanska myndigheter skulle ha varit **skyldiga** att agera.

Här är den obekväma verkligheten: **polisen sätter inte handbojor på en ungdomsgruppsledare för ett bullrigt flyg eller en uppblåst räddningsväst**. Men de **agerar snabbt** när de konfronteras med trovärdiga anklagelser om rasistisk uppvigling, särskilt i kollektivtrafik med internationella passagerare. Även om dessa anklagelser förblir oöverifierade, antyder deras trovärdighet – och proportionaliteten i svaret – att spansk polis svarade på mer än bara missförhållanden.

Gripandet som sionistiska medier inte förklarar

Från början drev sionistiskt inriktade medier och tjänstemän en enda, känslomässigt resonerande berättelse: **judiska barn straffades för att sjunga på hebreiska**. Denna narrativ dränkte snabbt fakta, inklusive:

- Flygbolagets dokumenterade säkerhetsbekymmer
- Förekomsten av potentiellt allvarliga överträdelser
- Gripandet av den vuxne som var ansvarig för gruppen
- Möjligheten till rasistisk uppvigling

Även när Vueling och Guardia Civil utfärdade detaljerade, balanserade förklaringar insisterade framträdande personer på att rama in händelsen som ett **religiöst hatbrott**. Men de vägrade förklara **varför spansk polis skulle gripa någon för att sjunga**. Berättelsen håller bara om du medvetet utelämnar det beteendemässiga sammanhanget – och den utelämnandet är inte oavsiktligt. Det är strategiskt.

Detta är det sionistiska manuset: offerrollen som avledning

Omvandlingen av en disciplinär incident till en internationell antisemitismskandal är inte en isolerad händelse – det är en metod. Sionistisk diskurs har länge förlitat sig på att **betona judiskt offer medan man utelämnar det politiska eller beteendemässiga sammanhang som kan ha framkallat en reaktion**. Denna taktik fungerar inte genom att bevisa diskriminering, utan genom att utlösa en moralisk panik: *varje utmaning mot judiska aktörer måste vara rotad i antisemitism*.

Vi såg detta mönster i en mycket större skala efter **Hamas-ledda attacken den 7 oktober 2023**, där mordet på 1 200 israeler och bortförandet av 250 personer möttes av global fasa – medan det strukturella våldet som föregick det raderades. **Massarresteringar av pales-**

tinier, det **dödligaste året någonsin för palestinska barn på Västbanken**, och den våldsamma expansionen av **illegala bosättningar** sopades undan för att hålla den moraliska strålkastaren stadigt fixerad vid Israels lidande.

Resultatet: **narrativ asymmetri**. Ena sidan framställs som eviga offer, den andra som oförklarliga angripare – även när de svarar på decennier av ockupation, expropriation och apartheid.

Barn kan också skandera folkmord

Det är obekvämt att säga, men nödvändigt: barn kan delta i rasistisk och genocidal retorik. Vi har sett det i bosättarskolor, i ultranationalistiska läger och i israeliska militära ceremonier. Om Vueling-passagerarna verkligen skanderade för arabers död eller förstörelse av deras byar, fritar deras ålder inte den moraliska eller juridiska tyngden av den handlingen.

I stället för att skydda dem med en narrativ om oskuld borde sådana incidenter tvinga fram reflektion: **Vilken typ av ideologisk träning leder till att barn skanderar etniskt våld på ett kommersiellt flygplan?** Och varför anses den frågan kränkande, medan den falska anklagelsen om antisemitism inte är det?

Slutsats: Detta var narrativ krigföring, inte religiös förföljelse

Vueling Airlines-incidenten är ingen gåta – det är en fallstudie i hur sionistiska tjänstemän och medier vapeniserar anklagelser om antisemitism för att skydda sig från ansvar. De dokumenterade säkerhetsöverträdelserna, det proportionerliga svaret från besättning och rättsväsende, och gripandet av gruppens ledare tyder alla på att detta inte var ett fall av diskriminering, utan ett fall av **allvarligt missförhållande** – möjligen av rasistisk och kriminell natur.

Det som följde var en välbekant förvrängning: sionistisk upprördhet frikopplad från bevis, använd för att återcentrera judiskt offer och undertrycka granskning.

Om sanningen spelar roll måste vi motstå falsk balans. Om rättvisa spelar roll måste vi vägra att behandla fakta och fiktion som likvärdiga. Och om vi bryr oss om att sätta stopp för verklig antisemitism och verklig rasism, måste vi börja med att kalla denna incident för vad den var: **ett försök att omvandla ansvar till förföljelse genom kraften i narrativ manipulation.**